

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/33/2022
Identifikačné číslo spisu:	8420010470
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8420010470.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, v trestnej veci obvinenej Mgr. T. W., pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 28. marca 2023 v Bratislave, o dovolaní obvinenej Mgr. T. W. proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 1. decembra 2021, sp. zn. 9To/29/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej Mgr. T. W. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 22. júla 2021, sp. zn. 9T/102/2020 bola obvinená Mgr. T. W. (ďalej tiež „obvinená“ alebo „dovolateľka“) uznaná vinnou pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

- dňa 22.06.2020, okolo 14:00 hod., potom čo požila alkoholické nápoje, ktoré zvýšili koncentráciu alkoholu v jej dychu na najmenej 1,06 mg/l vydychovaného vzduchu (2,21 promile), čo bolo zistené analyzátorom dychu typu AlcoQuant 6020 plus, výrobné číslo K v E. E. H. po ulici E. U. D., v smere na obec G., okres L., viedla osobné motorové vozidlo továrenskej značky RENAULT THALIA, evidenčné číslo L., kde na Ul. H. v E. E. H., okres L., bola zastavená a kontrolovaná policajnou hliadkou Okresného riaditeľstva Policajného zboru Kežmarok - Obvodné oddelenie Policajného zboru Spišská Stará Ves.

Za to okresný súd uložil obvinenej podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace, výkon ktorého jej podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 50 ods. 1 Trestného zákona podmiennečne odložil na skúšobnú dobu 1 (jedného) roka.

Okresný súd zároveň obvinenej uložil podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na 2 (dva) roky.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala obvinená odvolanie, ktoré Krajský súd v Prešove (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 1. decembra 2021, sp. zn. 9To/29/2021 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy uvedenému uzneseniu krajského súdu podala obvinená Mgr. T. W. vo svoj prospech, v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Silvie Kollárovej, advokátky so sídlom v Levoči, Štúrova č. 29, dovolanie, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinená vyjadrila názor, že má právo na zrozumiteľné, riadne odôvodnené a právne perfektné rozhodnutie, ktoré jej reálne umožní brániť sa. V súvislosti s tým poukázala na obsah čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), ako aj príliehajúcu judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a namietala, že jej obhajkyňa prevzala 18. augusta 2021, prostredníctvom pošty, písomné vyhotovenie rozsudku okresného súdu, ktoré bolo adresované jej obhajkyňi ako fyzickej osobe bez ďalšieho, teda nie v postavení advokátky, čo považovala za zmatečné, keďže dotknutá obhajkyňa ako fyzická osoba nikoho nezastupovala. Ďalej vyjadrila názor, že samosudca založil odsudzujúci rozsudok výlučne bezprecedentne, neobjektívne a jednostranne len na svojom špekulatívnom názore bez akejkoľvek vecnej, právnej, skutkovej a zákonnej argumentácie, čo je v právnom štáte absolútne neprípustné a znamenalo pre ňu (obvinenú) doslova dehonestáciu a degradáciu jej osobnosti a cti. Navyše, ani počas viac ako dva mesiace trvajúceho prípravného konania, následne účelových a bezprecedentných prietahov v konaní trvajúcich takmer rok, spôsobených výlučne samosudcom (bezprecedentne trval na pripojení spisu sp. zn. 9T/32/2019), nebolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní a ani súdu nespochybniteľne preukázané, a to priamym dôkazom, naplnenie skutkovej podstaty úmyselného trestného činu - prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky. V tejto súvislosti považovala obvinená za potrebné zdôrazniť, že obžaloba bola na okresný súd doručená 4. septembra 2020, pričom samosudca rozhodol trestným rozkazom až 8. januára 2021, čím špekulatívnym spôsobom obišiel vykonanie takzvaného superrýchleho konania podľa § 204 Trestného poriadku v nadväznosti na § 348 Trestného poriadku. Obvinená vytýkala súdu prvého stupňa, že 17. mája 2021 na začiatku hlavného pojednávania vzniesla proti samosudcovi JUDr. Jurajovi Fújerikovi námietku zaujatosti, ktorú mala bližšie odôvodniť v lehote piatich dní a hoci predpokladala, že hlavné pojednávanie bude ukončené a odročené do doby, pokiaľ bude právoplatne rozhodnuté o námietke zaujatosti, samosudca len zápisnične skonštatoval, že sú splnené podmienky pre konanie hlavného pojednávania a vo veci konal aj napriek tomu, že vzniesla námietku zaujatosti podľa § 31 ods. 1, ods. 5 Trestného poriadku, čím spochybnila celé hlavné pojednávanie vykonané 17. mája 2021 pod vedením samosudcu JUDr. Juraja Fújerika. Obvinená ďalej namietala, že v zápisnici o hlavnom pojednávaní zo 17. mája 2021 bola uvedená prítomnosť JUDr. Juraja Fújerika ako zastupujúceho sudcu, čo vyvolalo doposiaľ nezodpovedanú otázku, kto bol v takomto prípade konajúcim samosudcom na dotknutom hlavnom pojednávaní. Zdôraznila, že samosudca pokračoval v hlavnom pojednávaní aj napriek vznesenej námietke zaujatosti s ústnym odôvodnením, že mu Trestný poriadok umožňuje v hlavnom pojednávaní pokračovať, avšak toto odôvodnenie do zápisnice nezachytil, hoci podľa názoru obvinenej nešlo o neodkladný a neopakovateľný úkon, navyše samosudca bol v konflikte záujmov, keďže trval na pripojení už spomínaného spisu sp. zn. 9T/32/2019, ktorý bol majetkovej povahy, v čase páchania skutku bola táto trestná vec v odvolacom konaní na Krajskom súde v Prešove, o ktorej konal a rozhodol v prvom stupni odsudzujúcim rozsudkom taktiež samosudca JUDr. Juraj Fújerik. Podľa názoru obvinenej, spomínaný samosudca nemal právo 17. mája 2021 vykonať hlavné pojednávanie v predmetnej veci, keďže až 11 dní po hlavnom pojednávaní rozhodol o vznesenej námietke, navyše o jej vyriešení nie je ani len zmienka v odôvodnení napadnutého uznesenia. Už v prípravnom konaní došlo, podľa názoru dovolateľky, zo strany vyšetrovateľa a dozorujúceho prokurátora k nezákonnému, nedôslednému, jednostrannému, účelovému vyšetrovaniu, už na podklade ktorého nemal samosudca podanú obžalobu prijať. Obvinená ďalej namietala, že v uznesení o vznesení obvinenia bolo uvedené, že hodnota nameraná 22. júna 2020 v čase o 14:06 hod., bola 1,06 mg/l, čo predstavuje 2,21 promile, opakovanou dychovou skúškou toho istého dňa v čase o 14:41 hod. bola nameraná hodnota 0,61 mg/l, čo predstavuje 1,27 promile, čo by ale znamenalo, že dovolateľka po necelej hodine vytriezvela takmer o 1 promile.

Poukázala taktiež na to, že ani vo výroku ale ani v odôvodnení uznesenia o vznesení obvinenia sa nespomína meranie alkoholu o 15:02 hodine v totožný deň, tým istým prístrojom, kedy jej nameral hodnotu 0,94 mg/l s tým, že v úradnom zázname o obmedzení osobnej slobody z 22. júna 2020 sú zaznamenané všetky tri hodnoty. Vzhľadom na kolísanie nameranej hodnoty vyjadrila úvahu, či použitý alkoholový tester bol bezvadný a kontrolovaný metrologickým ústavom s platným certifikátom s tým, že pri takto rozdielne nameraných hodnotách promile alkoholu jej mala byť odobratá krv a vec mal posúdiť znalec. V tejto súvislosti namietala, že vo vyšetrovacom spise je žurnalizované iba vyjadrenie MUDr. U. L., či môže byť obvinená umiestnená v cele policajného zaistenia bez toho, aby jej bola odobratá krv. Konštatovala ďalej, že bola zadržaná ako podozrivá bez predchádzajúceho súhlasu prokurátora postupom podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku, pričom zo zápisnice o zadržaní vyplýva, že 22. júna 2020 bolo potvrdené jej prijatie, avšak nevedno kým a ani kde, nakoľko išlo o ručný podpis a nečitateľnú pečiatku. Navyše upriamila pozornosť aj na skutočnosť, že ako podozrivá bola prepustená zo zadržania 23. júna 2020 o 17:15 hod. na príkaz podľa § 84 ods. 4 Trestného poriadku so súhlasom prokurátora, lenže § 84 ods. 4 Trestného poriadku v tom čase neexistoval. Tiež argumentovala tým, že splnomocnenie obvinenej na zastupovanie obhajcom JUDr. Dávidom Hoffmanom bolo z 8. júla 2020, no preštudovanie spisu sa uskutočnilo až 2. septembra 2020 a hneď 2. septembra 2020 bol zo strany povereného príslušníka Policajného zboru podaný návrh na podanie obžaloby. Upozornila ďalej na skutočnosť, že v čase od 8. júla 2020 do 2. septembra 2020 nie je vo vyšetrovacom spise zadokumentované vykonanie žiadneho vyšetrovacieho úkonu okrem správy Krajského súdu v Prešove z 21. júla 2020 ohľadne odvolacieho konania vo veci Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 9T/32/2019, kde však išlo o majetkový trestný čin s touto vecou nesúvisiaci, obvinená preto nadobudla presvedčenie, že išlo len o zakrývanie nečinnosti a zrejmych prieťahov už v prípravnom konaní. Obvinená konštatovala, že 22. januára 2021 (spolu s odporom proti vydanému trestnému rozkazu) podala Žiadosť o vrátenie vodičského preukazu, ktorý jej bol zadržaný rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu v Kežmarku, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Kežmarok z 23. júna 2020, 18. mája 2021 spísala sťažnosť na nečinnosť samosudcu vo veci vybavenia predmetnej žiadosti o vrátenie vodičského preukazu, ktorú okresný súd prevzal 21. mája 2021, 17. mája 2021 (podľa zápisnice o hlavnom pojednávaní) zastupujúci sudca JUDr. Juraj Fújerik, odročil hlavné pojednávanie za účelom postúpenia žiadosti príslušnému dopravnému inšpektorátu, ktorý však listom z 21. mája 2021 spätne zaslal predmetnú žiadosť okresnému súdu z dôvodu, že len okresný súd, ktorý vedie trestné konanie vo veci je príslušný o tejto žiadosti rozhodnúť, pričom samosudca 28. mája 2021 uznesením rozhodol tak, že vodičský preukaz obvinenej vrátil, pretože dôvody jeho zadržania pominuli. V tomto kontexte namietala, že zadržanie jej vodičského preukazu trvalo takmer rok, pričom samosudca túto skutočnosť nijako v odôvodnení napadnutého rozsudku nespomenul, hoci ani nie po mesiaci od vrátenia vodičského preukazu jej uložil trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel po dobu 2 rokov. Obvinená ďalej poukázala na skutočnosť, že v priebehu konania navrhla výsluch znalca, ktorý by posúdil jej 3-krát rozdielne namerané hodnoty alkoholu v krvi, avšak krajský súd tento návrh zamietol s tým, že takýto jav sa vyskytuje a priebeh alkoholemiekej krivky môžu ovplyvniť viaceré faktory, no predseda senátu krajského súdu toto zamietnutie oprel len všeobecne o publikáciu MUDr. Ľubomíra Straku PhD. a spol. z oblasti Súdno-lekárskej alkoholológie, avšak bez toho, aby jednoznačne jasne, určite a preskúmateľne zdôvodnil, či možno tento popis uplatniť aj na tento prípad. Obvinená považovala za bezprecedentné, že zamietnutie návrhu na dokazovanie príbratím znalca bolo opreté o všeobecnú publikáciu bez odborného znaleckého posudku a následného judikátu, ktorým by jej bolo vysvetlené, prečo boli namerané v priebehu jednej hodiny tri rozdielne hodnoty alkoholu v krvi. Ďalej namietala, že prípravné konanie, ako aj súdne konanie sa viedlo výlučne v jej neprospech, pričom vyjadrila presvedčenie, že trestná vec mohla byť riešená aj v rámci priestupkového konania. Podľa jej názoru už v rámci konania pred súdom prvého stupňa mala byť použitá zásada „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného) v zmysle § 2 ods. 2 Trestného poriadku, pretože vzniknuté pochybnosti pretrvali aj po vykonaní všetkých dostupných dôkazov, pričom už v prípravnom konaní vyšetrovateľ pod dozorom prokurátora neunesol dôkazné bremeno. V tejto súvislosti potom poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Tz/10/2001, Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 25/2006, sp. zn. II. ÚS 387/2010, sp. zn. I. ÚS 26/1994).

V podstate na podklade vyššie uvedených dôvodov obvinená navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej

republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu došlo k porušeniu zákona v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. c), g), i), k), l) Trestného poriadku vo vzťahu k obvinenej a zároveň, aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu, ako aj uznesenie krajského súdu vo všetkých výrokoch a podľa § 388 Trestného poriadku prikázal súdu prvého stupňa, aby vec znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvinenej sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Kežmarok (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý konštatoval, že prípravné konanie, ako aj konanie pred okresným a krajským súdom boli, podľa jeho názoru, vedené striktne v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, boli produkované a zabezpečené jednoznačne a ničím nespochybniteľné dôkazy, ktoré vytvorili ucelený obraz o konaní obvinenej, ktoré vykazuje znaky stíhaného trestného činu. Dovolacie námietky obvinenej považoval za totožné s námietkami, ktoré uvádzala v podanom odvolaní, na podklade čoho možno konštatovať, že namietané dovolacie dôvody podľa § 371 ods.1 písm. c), e), g), i) Trestného poriadku nie sú dané, keďže v danej veci nebolo porušené jej právo na obhajobu, vo veci v každom štádiu konal a rozhodoval príslušný orgán činný v trestnom konaní alebo sudca, napádané rozhodnutia sú založené na dôkazoch, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom a na správnom právnom použití konkrétnych hmotnoprávných ustanovení príslušného trestnoprávneho predpisu.

S poukazom na uvedené dôvody prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie podané obvinenou podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Podaním z 24. apríla 2022 obvinená reagovala na vyjadrenie prokurátora, ktoré považovala za neurčité, nejasné a nepreskúmateľné s tým, že vecne, právne a ani skutkovo žiadnym spôsobom nevyvrátilo ňou preukázané fakty a argumenty prezentované v dovolaní. Vyjadrila názor, že prokurátor sa vyhol a nijako sa nevyjadril k námietkam, ktoré sa týkali špekulatívneho obídienia superrýchleho konania podľa § 204 a nadväzujúceho ustanovenia § 348 Trestného poriadku. Ďalej dôvodila, že obsah obžaloby si osvojili okresný aj krajský súd, čo svedčí o lojalite osôb z justičného prostredia a prostredia polície a prokuratúry. Zároveň vyjadrila názor, že prokurátor nepostupoval tak, aby zistil skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti. Preto v plnom rozsahu zotrvala na podanom dovolaní a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na vyjadrenie prokurátora k dovolaniu neprihliadol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinená pred podaním dovolania využila svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inšanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom pre podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (teda Trestný poriadok) pre úspešné uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len jeho zásadné porušenie (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie práva na obhajobu zakladá vyššie označený dovolací dôvod, ale len porušenie zásadné).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku však nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011).

Vychádzajúc z ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku obvinený je síce v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, je ale na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, respektíve zabezpečí. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 116/2014).

Súd vykonávajúci dokazovanie teda návrhmi strán ani ich názormi, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný. Je výlučne na zvážení súdu, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam, a vykonanie ktorého naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numeratur). Súd je však povinný s návrhmi strán v konaní, čo do rozsahu dokazovania, sa vysporiadať (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 5Tdo/54/2019, 4Tdo/34/2018).

Podľa § 5 ods. 4 zákona č. 219/1996 Z. z. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb v znení neskorších predpisov sa vyšetrenie na zistenie alkoholu vykonáva dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové percento

alkoholu v krvi. Ak sa osoba odmietne podrobiť takému vyšetreniu, možno vykonať lekárske vyšetrenie odberom a laboratórnym vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu. Ak osoba odmieta takéto lekárske vyšetrenie, stupeň opilsti určí lekár podľa medicínskych klinických príznakov.

Dychová skúška na prítomnosť alkoholu v krvi vodiča musí byť podľa ustanovenia § 5 ods. 4 zákona č. 219/1996 Z. z. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb v znení neskorších predpisov, vykonaná prístrojom, spoľahlivosť ktorého je preukázaná certifikátom o overení tohto analyzátora dychu, po poučení vodiča o spôsobe vykonania dychovej skúšky (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 92/2015).

Obvinená v podanom dovolaní v podstate namietala nevyhovenie jej návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania za účelom vysvetlenia troch rozdielne nameraných hodnôt alkoholu v krvi naznačujúc, že táto skutočnosť by mohla nasvedčovať nesprávnemu fungovaniu alkoholového testera s tým, že krajský súd svoju argumentáciu o zamietnutí vykonania navrhovaného dôkazu oprel o svoj výklad odbornej publikácie bez podania znaleckého posudku a výsluchu znalca.

Okresný súd sa meniacou hladinou objemu alkoholu v dychu obvinenej zaoberal konštatujúc, že ide o jav tak v súdnej, ako aj lekárskej praxi nie neobvyklý a vysvetlil, že súvisí s procesom vstrebávaní alkoholu do organizmu, čoho dôsledkom môže byť aj stúpajúca hladina alkoholu v neskoršom období s tým, že za dôležité súd prvého stupňa považoval tú skutočnosť, že pri všetkých troch meraniach u obvinenej bola prekročená hladina jedného promile alkoholu v dychu (strana sedem, posledný odsek rozsudku okresného súdu), pričom s takýmto záverom sa krajský súd v podstate stotožnil konštatujúc, že priebeh alkoholemickéj krivky môžu ovplyvniť aj viaceré skutočnosti s tým, že nevzhliadol dôvod pre znalecké dokazovanie v tomto smere, keďže zariadenie, prostredníctvom ktorého bola vykonaná dychová skúška, disponovalo platným certifikátom (strana päť, druhý odsek uznesenia krajského súdu).

Je potrebné súdom nižšieho stupňa prisvedčiť, že vstrebávanie alkoholu je komplikovaným procesom, ktorý ovplyvňujú rôzne faktory, v prejednávanej veci však podstatné bolo, že zariadenie, prostredníctvom ktorého bola vykonaná dychová skúška, malo platný certifikát, pričom vo všetkých troch prípadoch bola nameraná hodnota alkoholu v dychu obvinenej presahujúca úroveň jedného promile, preto skutočne nebol žiaden dôvod pre pochybnosti ohľadom správnosti fungovania dotknutého zariadenia a s ohľadom na to ani dôvod pre nariadenie znaleckého dokazovania v smere vysvetlenia výrazného kolísania hladiny alkoholu v dychu obvinenej, keďže takéto zistenie nemalo z hľadiska prejednávanej trestnej veci žiaden zásadný význam (nebolo to podstatné pre rozhodnutie o ne/vine obvinenej).

Pokiaľ krajský súd podporil svoju argumentáciu odkazom na odbornú publikáciu, išlo už len o podporný (navyše) argument nemajúci žiaden zásadný význam pre správnosť vyššie rozvedených úvah súdov nižšieho stupňa, a preto aj keď krajský súd formuloval už odborné závery, ktoré patria skôr znalcovi, nie súdu, vzhľadom na nepodstatnosť a nadbytočnosť tejto argumentácie, jej vyslovením a pojatím do rozhodnutia odvolacieho súdu s ohľadom, ako to už bolo vyššie uvedené, na správnosť už skôr rozvedených úvah súdov nižšieho stupňa, nedošlo k porušeniu žiadnych práv obvinenej a už vôbec nie práva na obhajobu zásadným spôsobom.

Z uvedeného je teda zrejmé, že súdy nižšieho stupňa sa návrhom obvinenej na doplnenie dokazovania riadne zaoberali, na tento jej návrh reagovali a nevyhovenie tomuto návrhu riadne odôvodnili úvahou, ktorú nemožno považovať za svojvoľnú či arbitrárnu s tým, že jej obsah najvyšší súd v zásade nie je oprávnený preskúmať, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom tak, ako to plynie z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku za bodkočiarkou, v zmysle ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Pokiaľ však dovolateľka mala záujem na vypracovaní znaleckého posudku, nič jej nebránilo zabezpečiť si vlastný znalecký posudok a ten v trestnom konaní predložiť.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinená dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zjavne nenaplnila.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Úspešné uplatnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu predpokladá, že v prejednávanej veci konala alebo rozhodovala vylúčená osoba, ktorá je zároveň z procesného hľadiska nositeľom postavenia orgánu činného v trestnom konaní (§ 10 ods. 1 Trestného poriadku), sudcu alebo prísediaceho.

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku, z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Pomerom úradnej osoby k prejednávanej veci je najmä vzťah prezentovaný záujmom úradnej osoby na výsledku prejednávanej veci, napríklad z dôvodu, že v takejto veci vystupuje ako poškodený alebo poškodeným je jej blízky príbuzný, alebo vzťah založený na situácii, že úradná osoba bola svedkom prejednávanej veci a podobne.

Pomerom k osobe, ktorej sa úkon týka, jej zástupcovi, prípadne k inému orgánu činnému v tomto konaní môže byť napríklad vzťah príbuzenský, úzko priateľský alebo prípadne naopak nepriateľský, opierajúci sa však o konkrétne skutočnosti, z ktorých by bolo možné takýto pomer vyvodiť.

Vždy však ide o okolnosti, ktoré bránia byť sudcovi vo veci, či už subjektívne alebo objektívne nestranným.

Okolnosti, ktoré bránia sudcovi objektívne byť nestranným, nastávajú nezávisle od jeho vôle, vyvolávajú však oprávnené pochybnosti o jeho nestrannosti, so zreteľom napr. na štatút, či funkcie, ktoré vo veci vykonával a aj keby sudca subjektívne bol nestranným, nemôže vo veci pre ich existenciu konať v zmysle teórie zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa taký aj objektívne javiť stranám v konaní.

Subjektívna nestrannosť sa prezumuje, až kým nie je preukázaný opak a spravidla sa posudzuje podľa správania sudcu.

S ohľadom na existenciu Ústavou Slovenskej republiky (čl. 48 ods. 1 zákona číslo 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov) garantovanú zásadu zákonného sudcu, však musí ísť o taký výnimočný dôvod, ktorý spôsobuje, že v konkrétnej trestnej veci bude lepšie zabezpečené uplatnenie základných zásad trestného konania prostredníctvom iného sudcu. Teda sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezáujato a spravodlivo.

Ako to už bolo vyššie naznačené, pri riešení otázky nestrannosti sudcu je nutné zohľadniť aspekty tak subjektívneho, ako aj objektívneho charakteru (primerane rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Piersack proti Belgicku), pritom pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak, pričom na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti sa vyžaduje dôkaz o skutočnej zaujatosti (primerane rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Hauschildt proti Dánsku). Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov v zmysle už spomínanej tzv. teórie zdania nezáujatosti, podľa ktorej spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je

poskytovaná, nestačí teda, že sudca je objektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (primerane rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudská práva Delcourt proti Belgicku), pričom vždy je treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti (primerane rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudská práva Pullar proti Spojenému kráľovstvu) s tým, že relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych, dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť však nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo i len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. V tejto súvislosti je potrebné brať na zreteľ skutočnosť, že spoločenské vzťahy v najširšom slova zmysle sú vzťahmi vzájomného pôsobenia, kontaktu a interakcie medzi členmi spoločnosti, preto závažnosť, ktorá by založila pochybnosť o nezáujatosti zákonného sudcu a znamenala by dôvod pre jeho vylúčenie z prerokovania a rozhodovania vecí, môže aj pri zohľadnení už spomínanej tzv. teórie zdania nastať iba v prípade, keď je celkom zjavné, že vzťah sudcu k danej veci, k stranám v konaní alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranne (primerane rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 332/2008).

O námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 5 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31 (§ 32 ods. 6 Trestného poriadku).

Obvinená v tejto súvislosti namietala, že sudca súdu prvého stupňa spôsobil v prejednávanej veci prietahy v konaní, obišiel vykonanie takzvaného superrýchleho konania, napriek vznesenej námietke zaujatosti hlavné pojednávanie neodročil, ale konal ďalej, odôvodnenie tohto postupu nezachytil do zápisnice o hlavnom pojednávaní, v spomínanej zápisnici je označený ako zastupujúci sudca, trval na pripojení podľa jej názoru nesúvisiaceho spisu, dôvody, pre ktoré sa nevyhlásil z vykonávania úkonov trestného konania v prejednávanej veci nepojal do odôvodnenia napadnutého rozsudku, taktiež o vrátení vodičského preukazu obvinenej rozhodol až po roku a po ani nie mesiaci, dovolateľke uložil trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel po dobu dvoch rokov, avšak bez toho, aby túto skutočnosť spomenul v odôvodnení napadnutého rozsudku a dobu predchádzajúceho zadržania vodičského preukazu započítal do trestu zákazu činnosti. Okrem toho dovolateľka v tejto súvislosti namietala, že aj keď hlavné pojednávanie nie je neodkladným alebo neopakovateľným úkonom, po vznesení námietky zaujatosti obvinenou sudcu súdu prvého stupňa hlavné pojednávanie neodročil, nevyčkal za rozhodnutím o vznesenej námietke zaujatosti, ale v hlavnom pojednávaní pokračoval.

K týmto námietkam vzneseným dovolateľkou najvyšší súd uvádza, že buď nimi obvinená namieta procesný postup súdu, alebo ide o námietky mimo rámca ustanovenia § 31 ods. 1 Trestného poriadku. O takýchto námietkach zaujatosti sa však vychádzajúc z ustanovenia § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekoná a takéto námietky nie sú spôsobilé vylúčenie zákonného sudcu opodstatniť.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinená ani dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku nenaplnila.

Nad rámec uvedeného už len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že vychádzajúc z ustanovenia § 32 ods. 4 Trestného poriadku podanie námietky zaujatosti navyše bez akéhokoľvek odôvodnenia, ani následné podanie sťažnosti proti rozhodnutiu o vznesenej námietke zaujatosti, nebránia vykonaniu už nariadeného úkonu trestného konania (za ktorý je potrebné považovať aj hlavné pojednávanie) s výnimkou rozhodovania vo veci samej. Vzhľadom na to, že súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní konanom 17. mája 2021 vo veci samej nerozhodol, nič mu nebránilo tento úkon trestného konania vykonať, a to napriek tomu, že obvinená vzniesla voči sudcovi okresného súdu námietku zaujatosti bez odôvodnenia.

Rozhodnutiu vo veci samej musí predchádzať definitívne vyriešenie otázky vylúčenia namietaného sudcu, respektíve sudcov senátu, ktorý je vo veci povolaný na také rozhodnutie. Je totiž neodňateľným

právom obžalovaného, aby o obžalobe, ktorá bola na neho podaná, rozhodol samosudca alebo senát v predpísanom zložení sudcov, u ktorých nie sú žiadne pochybnosti o ich zaujatosti (primerane stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 25/2006).

O námietke zaujatosti vznesenej proti konajúcemu sudcovi súdu prvého stupňa bolo právoplatne rozhodnuté 16. júna 2021 uznesením okresného súdu, ktorým dotknutý sudca súdu prvého stupňa nebol podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v prejednávanej veci s tým, že obvinená proti tomu rozhodnutiu sťažnosť nepodala. O nevyhlásení dotknutého sudcu bolo teda rozhodnuté pred rozhodnutím vo veci samej [22. júla 2021 (súd prvého stupňa), 1. decembra 2021 (odvolací súd)].

Námietky týkajúce sa prieťahov v konaní nespádajú do rámca dovolacích dôvodov a nenapĺňajú žiaden dovolací dôvod podľa § 371 Trestného poriadku. Napriek tomu len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že obvinená sa v prejednávanej veci stíhaného skutku dopustila 22. júna 2020, pričom jej trestná vec bola právoplatne skončená 1. decembra 2021. Trestné konanie trvajúce ani nie 1 a pol roka, aj keď nie v skutkovo ani v právne zložitej veci, nie je možné považovať za konanie poznamenané prieťahmi, teda porušujúce právo obvinenej na prejednanie jej trestnej veci v primeranom čase.

Obdobne tak žiaden dovolací dôvod nenapĺňa ani námietka, že sudca súdu prvého stupňa trval na pripojení podľa názoru obvinenej nesúvisiaceho trestného spisu, navyše keď spis aj v nesúvisiacej trestnej veci je dôležitým dôkazom pre zhodnotenie doterajšieho spôsobu života obvinenej, ako predpokladu rozhodovania o treste. Žiaden dovolací dôvod nenapĺňa ani námietka obvinenej v tom smere, že konajúci sudca súdu prvého stupňa bol v zápisnici o hlavnom pojednávaní označený ako zastupujúci sudca, keď navyše z obsahu spisu je zrejmé, že prejednávaná trestná vec bola náhodným výberom pridelená konajúcemu sudcovi, pričom zrejmu nesprávnosť v označení sudcu konajúci sudca v zápisnici o hlavnom pojednávaní aj opravil. Žiaden vplyv na rozhodovanie o ne/vine obvinenej nemalo ani rozhodovanie o jej žiadosti o vrátenie vodičského preukazu a námietky v tomto smere taktiež nenapĺňajú žiaden dovolací dôvod v zmysle § 371 Trestného poriadku s tým, že o započítaní doby zadržania vodičského preukazu do trestu zákazu činnosti sa rozhoduje samostatným uznesením podľa § 438 Trestného poriadku, preto nebol dôvod, aby súd prvého stupňa túto skutočnosť riešil v dôvodoch napadnutého rozsudku. Navyše v prejednávanej veci okresný súd skutočne uznesením podľa § 438 ods. 1 Trestného poriadku, § 61 ods. 8 Trestného zákona rozhodol, že obvinenej do výkonu trestu zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel započítava dobu od 22. júna 2020 do 23. júna 2021, teda dobu po ktorú jej bol zadržaný vodičský preukaz (č. 1. 186 spisu).

Žiaden dovolací dôvod nenapĺňa ani námietka v tom smere, že písomnosti súdu boli zasielané obhajkyni ako fyzickej osobe (mimo jej procesného postavenia), keďže tento nedostatok nemal žiaden zásadný vplyv na práva a ani postavenie obvinenej.

Ako to už bolo vyššie uvedené dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok má svoje opodstatnenie v prípade zistenia tých najzásadnejších a najzávažnejších chýb, ktorých náprava má zásadný dopad na práva alebo postavenie obvineného. Len konštatovanie nie podstatnej, nie závažnej chyby, ktorá ani nie je podraditeľná pod žiaden dovolací dôvod, bez vymedzenia konkrétneho zásadného dopadu na práva alebo postavenie obvineného nemôže opodstatňovať úspešné dovolanie.

Ostatné námietky, ktoré najvyšší súd v tomto rozhodnutí výslovne nespomenul, považoval za nepodstatné, nenapĺňajúce žiaden dovolací dôvod a nemajúce žiaden zásadný dopad na práva a postavenie obvinenej.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol

v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho (prípadne miernejšieho) trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda, že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Obvinená bola v úvode označeným rozsudkom okresného súdu uznaná vinnou z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona.

S takto ustáleným právnym posúdením zisteného skutku sa krajský súd, ako to vyplýva z jeho v úvode označeného uznesenia, bez výhrad stotožnil.

Prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, sa dopustí ten, kto vykonáva v stave vylučujúcim spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, zamestnanie alebo inú činnosť, pri ktorých by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku.

Z obsahu skutku tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil a pojal do takzvanej skutkovej vety svojho rozsudku, a s ktorým sa krajský súd bez výhrad stotožnil, v podstate zjednodušene povedané plynie, že obvinená potom, čo požila alkoholické nápoje, ktoré zvýšili koncentráciu alkoholu v jej dychu na najmenej 1,06 mg/l vydychovaného vzduchu (2,21 promile), v E. E. H. viedla motorové vozidlo, kde bola na ul. H. v E. E. H., zastavená a kontrolovaná policajnou hliadkou.

Vyššie popísané ustálené konanie nepochybne napĺňa znaky prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona.

Námietky, ktorými obvinená napádala správnosť zisteného skutku uvedeného v takzvanej skutkovej vete rozsudku okresného súdu, ako aj hodnotenie vykonaných dôkazov (nebolo jednoznačne a nespochybiteľne preukázané priamym dôkazom naplnenie skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, nezabezpečenie relevantných dôkazov, neunesenie dôkazného bremena zo strany orgánov činných v trestnom konaní, námietky spojené s nevykonaním krvných testov obvinenej, ale len dychových, polemika obvinenej ohľadom skutočnosti, že mohla byť riešená aj v rámci priestupkového konania),

dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenapĺňajú, pretože ide o námietky skutkového charakteru, ktoré sú z dovolacieho prieskumu vylúčené, keďže v dovolacom konaní, ako to už bolo niekoľkokrát zopakované, správnosť a úplnosť skutkového stavu, dovolací súd nesmie skúmať a ani meniť, pritom súd prvého stupňa dostatočným, zrozumiteľným a logickým spôsobom, s ktorým sa krajský súd stotožnil, objasnil svoje úvahy vedúce ho k záveru o vine a treste obvinenej, ktoré nie je možné považovať za svojvoľné, či arbitrárne. Uvedenými námietkami sa obvinená v zásade dožadovala „iba“ iného hodnotenia vykonaných dôkazov podľa svojich predstáv, teda v zásade zmeny zisteného skutkového stavu vo svoj prospech, čo však dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku z už vyššie uvedených dôvodov nenapĺňa s tým, že okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia doplnených o argumentáciu krajského súdu [odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (primerane napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/2005, III. ÚS 17/2018)] v zásade dostatočným spôsobom, ktorý nie je možné považovať za svojvoľný, či arbitrárny, uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovел návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Súd nižšieho stupňa založili svoj záver o spáchaní horeuvedeného skutku obvinenou na záznamoch o dychových skúškach vykonaných certifikovaným analyzátorom dychu u obvinenej príslušníkmi Obvodného oddelenia Policajného zboru v Spišskej Starej Vsi, z ktorých je zrejmé, že 22. júna 2020 namerali u dovolateľky hodnoty o 14.06 hod. - 1,06 mg/l; o 14.41 hod. - 0,61 mg/l; o 15.02 hod. - 0,94 mg/l) s tým, že obvinená požitie alkoholických nápojov pred jazdou priznala, okrem toho z úradného záznamu príslušníkov Obvodného oddelenia Policajného zboru v Spišskej Starej Vsi tiež vyplynulo, že osobné motorové vozidlo dovolateľky zastavili okrem iného preto, že bezdôvodne už na ceste II/542 prechádzalo zo strany na stranu a pri spozorovaní hliadky náhle prudko odbočilo na ulicu H. a keďže vodička už navonok javila známky požitia alkoholu, bola po zákonom poučení vyzvaná, aby sa podrobila dychovej skúške s vyššie uvedenými výsledkami.

Napriek tomu, nad rámec uvedeného len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že pokiaľ obvinená v tejto súvislosti tvrdila, že jej skutok nebol dostatočne preukázaný, a preto by v jej prípade mala byť uplatnená zásada „in dubio pro reo“, alternatívne by mal byť skutok riešený v rámci priestupkového konania, ide, ako to už bolo vyššie naznačené, o skutkové námietky, ktoré sú z dovolacieho prieskumu vylúčené, navyše každá z troch dychových skúšok potvrdila prítomnosť alkoholu u obvinenej nad 1 promile, sama obvinená priznala, že pred jazdou alkohol požíla, čo bolo príslušníkom Policajného zboru zrejmé, už z jazdy obvinenej a neskôr po zastavení vozidla javila obvinená známky požitia alkoholu už navonok, preto prejednanie konania obvinenej v rámci priestupkového konania neprichádzalo do úvahy, keďže obvinená bez akýchkoľvek pochybností svojím konaním naplnila znaky stíhaného trestného činu.

Vyššie uvedenými námietkami preto naplnenie dovolacieho dôvodu plynúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne opodstatnené nebolo.

Obvinená vo svojom dovolaní neuviedla žiadnu argumentáciu, ktorú by bolo možné obsahovo podradiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. k) a písm. l) Trestného poriadku (ktoré len formálne označila ako jeden z dovolacích dôvodov v podanom dovolaní) a tým posúdiť naplnenie týchto dovolacích dôvodov.

Vzhľadom na to, že obvinená Mgr. T. W. skutočnosťami, ktoré uviedla vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnila dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. g), písm. i), ale ani písm. k) a písm. l) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jej dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyselne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.